

ת"פ 54986/03 - מדינת ישראל נגד רפאל עמנואל יהודה שישה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 54986-03 מדינת ישראל נ' שישה
בפני כבוד השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות משטרת ישראל, שלוחת תביעות יהודה שי,
עו"ד אבי בוזו
נ ג ד
רפאל עמנואל יהודה שישה
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד יצחק במ

הכרעת דין

אני מזוכה את הנאשם מהעבירה שיווסה לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובות הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ג-1977.

2. ההוראה החוקית של הפרטה נטען, היא איסור שהטיל תת אלוף דוד שמחוי, ממלא מקום מפקד פיקוד העורף, על הנאשם להיות בקשר ישיר או עקיף עם אנשים מסוימים, בכללם מר מעין צ' (להלן: "ההוראה החוקית"). נטען, כי ההוראה החוקית ניתנה ביום 16.05.16 על ידי תא"ל שמחוי, בהתאם לסמכות המסורה לו בתקנה 6(2) ותקנות 108, 109 ו-110 לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 (להלן: "תקש"ח"). תוקף ההוראה החוקית נקבע בה עד ליום 15.09.16.

3. בכתב האישום נטען, כי ביום 19.05.16, נמסרה ההוראה החוקית לידי הנאשם, בביתו, באמצעות השוטר עופר רביבו.

4. נטען גם, כי ביום 31.07.16, בין השעות 17:30 ו-19:30 שבהו הנאשם יחד עם מעין צ' בمساعدة "באפלו" עמוד 1

שברח' יפו 34 בירושלים (להלן: "המסעדה"), בגין ההוראה החוקית הנזכרת.

הנאשם כפר כפירה כללית במיחס לו.

המסכת הראיתית

5. המאשימה הצדידה עם עדויותיהם של השוטר עופר רביבו, שהביא את ההוראה החוקית לנאשם והזכיר לו אותה, עם עדויות השוטרים שלמה נחמן, מיכאל תורג'מן שנכח באירוע והשוטר קובי אלמוג שנכח אף הוא במקום ועיבב את הנאשם, עם עדותם של השוטר אבי טבעוני שחקר את הנאשם, ועודותה של השוטרת יפית חנגי' צפתה בסרטונים שצולמו באירוע, וערכה לוח צלומים (ת/6).

6. השוטר רביבו לא ذכר את אירוע מסירת ההוראה החוקית לידי הנאשם, ודוח' הפעולה שערך הוגש על יסוד כל הקפאת הזכירה בעבר (ת/8). בדו"ח ציין כי ביום 19.05.16 בשעה 17:25 הוא הגיע לבית הנאשם, יחד עם השוטר קובי בן יעקב, על מנת להזכיר לו את ההוראה החוקית ולמסרה לידי. הוא מתאר, כי הם הגיעו בפנים הנאשם והוריו כשוטרים, הודיעו להם את מטרת בואם והזכירו לנאשם את ההוראה החוקית בנסיבות הוריו. בדו"ח גם ציין, כי ההזכיר של ההוראה החוקית תעודה בוודיאו. בעדותו של השוטר רביבו, גם הוצג לו הסרטון שמתעד את הקראת הツו על ידו לנאשם (ת/9), והוא זיהה את עצמו ואת הנאשם הסרטון.

7. השוטר נחמן סיפר בעדותו, כי הוא וחבריו ערכו תצפית לעבר המסעדה, בשל מידע שנתקבל אודות הפרת ההוראה חוקית המתרכשת בה. במסגרת התצפית, אותה ביצع מעברו השני של הרחוב, מרחק מספר עשרות מטרים, הוא הבין במספר אנשים אותם הכיר מפעילויותם כבעלי. לאחר שרענן זכרונו מדו"ח הפעולה שערך, הוא ציין כי הבחן בمعنى צ', נחמן לרנר, אפרים גروسמן והנאשם, ועוד שני אנשים בהם ישבים יחד סביב שולחן מחוץ למסעדה ומשוחחים ביניהם (להלן: "החבורה"). הוא ניגש אליהם, תוך כדי שהוא מתעד אותם בצלמת המכשיר הנייד שלו (ת/2), ביקש מהם להזדהות ועיבב אותם לתחנה.

8. בחקירה הנגדית, לא ידע השוטר נחמן לומר متى הם החלו בתצפית. הוא גם לא ידע לומר, אם הוא הגיע בעקבות התצפית או שהתקרב למסעדה בעקבות זיהוי של שוטר אחר בתצפית. הוא גם לא ידע לומר, האם כל האנשים שצין כמו שישבו סביב השולחן הגיעו למסעדה ייחדיו. הוא אישר גם, כי למעשה ברגע בו התקרב לשולחן, הוא הכיר רק שניים מתוך הששה שנכחו במקום, הנאשם ולרנר. הוא גם ציין, כי רק חלק מהחבורה ישבה סביב השולחן וחלק ממנו עמד. הוא לא ידע לומר מי מהנוכחים דיבר עם מי מהם, ואף לא ציין זאת בדו"ח הפעולה שרשם. עם זאת, לדבריו, "כולם דיברו עם כולם". הוא לא ידע לומר מדו"ע החיל לצלם רק כשהתקרב אל החבורה ולא צילם אותם מרוחק, מנוקודת התצפית, כשהם יושבים סביב השולחן.

9. השוטר תורג'מן סיפר, כי במועד האירוע, הוא היה שוטר חדש ביחידת התלווה לבלים על מנת להזכיר את עבודתם. במסגרתו זו הוא נקלע לאירוע, וכשהבאים הגיעו בפנים הנאשם ושאר החבורה, הוא נתקUSH לתעד את האירוע בטלפון הנייד שלו (ת/5). בחקירה הנגדית ציין, כי כאשר התקרב למסעדה, הוא הבחן בכל החבורה ישבת

מסביב לשולחן.

10. דו"ח העיכוב שמילא השוטר אלמוג (ת/7) הוגש חלף חקירתו הראשית. בדו"ח ובחקירתו של השוטר אלמוג, לא היה כדי להוסיף דבר.

11. השוטר טבעוני, שחקר את הנאשם, אישר כי במקורה זה, הוא החל בטיעות לחזור את הנאשם על יצירת קשר עם נחמן לרנר, ובאמצע החקירה התברר לו, מפני הבלש שי ארץ, כי מדובר בטיעות, וההוראה החוקית אסורה על הנאשם ליצור קשר עם מעין צז. בשלב זה, הוא החל לחזור את הנאשם על קשר זה.

12. הנאשם בחר להעיד. הוא אישר בעדותו כי קיבל את הצו לידי בביתו, והצו הוקרא בפניו. הוא הבין כי נאסר עליו לדבר עם מספר אנשים. לדבריו, הוא לא ידע לומר מדו"ע הוצאה הצו כנגדו.

13. באשר לאיורו הנטען בכתב האישום, סיפר הנאשם, כי באותו יום הגיעו שניים מחבריו לבית הוריו שם הוא שהה, והם החליטו "לעשות סיבוב" בעיר, לאכול ולקנות מספר שטיחים. הם הגיעו למסעדה, שם הבחן במספר חברים, ישבים מסביב לשולחן. הוא נכנס למסעדה להביא משהו או להסתכל בתפריט, וכשיצא החוצה, ניגש אליו שוטר ואמר לו כי הוא מעוכב. לדבריו, עד לשלב זה הוא כלל לא שם לב לנוכחותו של מעין צז במקום. מכל מקום, הוא לא דיבר עם מעין צז ולא יצר עמו קשר. הוא ציין, כי בשלב זה הוא התישב ליד השולחן, לפי דרישת השוטרים.

דין והכרעה

14. ראשית לעניין ההוראה החוקית. למעשה, אין מחלוקת כי הנאשם קיבל את ההוראה החוקית, וידע היטב מה נאסר עליו במסגרת, בכלל זה, לא ליצור קשר ישיר או עקיף עם מעין צז. הוא אישר זאת במפורש בעדותו. لكن, הטענה בדבר המועד שנשמעה בהקלטה כמועד מסירת ההוראה החוקית, 19.06.16, אין בה ממש, וברוי כי מדובר בטיעות של השוטר. ההוראה החוקית נמסרה לנאים ביום 19.05.16 ופורטו בה המועדים להשגה עליה.

15. גם שאר הטענות המתיחסים להוראה החוקית אין בה כדי להויעל לנאים. ראשית, אין יסוד לטענה כי תא"ל שמחי לא היה בעל סמכות לחתום על ההוראה החוקית, בשל העדר אסמכתא לכך שהסמכות שמסורה למפקד פיקוד העורף בהוצאת הצו הוצאה אליו. סעיף 6(1) לתקנות קובע כי "הרמטכ"לרשאים מנות, בהסכמה לשרבתה בתקומפקד צבאי כלשוח אומקסום. ככלינוי צזה יכול להיערך ביפורושם אומשרה, ואמנוע ריפורושם שירה, יהה האדם, המחזיק זמן לזמן משרה השכיניה, המפקד הצבאי ישתחוו במקומו מהנדון". סעיף קטן (2) קובע כי "מקום שנתמנה מפקד צבאי כן", רשאיתו אלה תשתמש בכל הסמכויות שהונתקו למפקד צבאי בתקנות האלה, ולמלא את כל התפקידים שהוטלו עליו בהן, בגין השתתפותו המקומית של יונתמנה". סעיף 2 לתקנות קובע במפורש כי "מפקד צבאי" בתקנות אלו הוא "הकצין נתמנה לשמש שאולכהן כמללא- مكان בתפקיד זהה לפי תקנה 6" (ההדגשה אינה במקור - א.ס.). מכאן, שתא"ל שמחי היה מוסמך לחתום על ההוראה החוקית.

16. מעבר לכך, ככל שהיא ברצון הנאשם להציג על תוקפה של הוראה החוקית, אם בקשר לסמכוות של מי שחתם עליה, אם בקשר לאי קיום שימוש, אם בקשר לאי ציון דרכי ההשגה, ואם בכלל עניין אחר - הרי שהיא עלי להגיש השגה, בדרך הקבועה בדיון וכפי שפורט בהוראה החוקית עצמה. אין מקום לקבל טענות הנוגעות לתקופה של הוראה החוקית במסגרת זו, בפרט כאשר לא עלה בידי הנאשם לערער ولو במעט את חזקתו התקינית של הוראה החוקית (השו: ע"א 6066/97 **עיריית תל-אביב יפו נ' אבן אור פסגת רוממה בעמ'**, פ"ד נד(3) 749 (2000)).當然, בכל, המשפט לא יזקק לטענות מנהליות במסלול של תקיפה עקיפה כאשר מדובר בתיקיפת מעשה מנהל אינדיבידואלי להבדיל מתקיפת נורמה כללית (דנ"א 1099/13 **מדינת ישראל נ' ابو פריח** (פורסם בנובו, 15.12.2000)), ובפרט כאשר אין מדובר בפגיעה חמורה, וכאשר בעל הדיון השתנה בתיקיפת מעשה המנהל או הפר את הנורמה המנהלית ועשה דין לעצמו, כבמקרה זה (ראו: רע"פ 4398/99 **הראל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(3) 637 (2000); יעקב שקד, **תקיפה עקיפה - בהליך פליליים ואזרחיים** (הוצאת בורסי, תש"פ), עמ' 32).

17. מעבר לצורך אפוא, אצין בהקשר זה, כי אין כל חובה בדיון לציין פרטיו התקשורות של מי שהוציא את ההוראה החוקית, ואין אפוא בכך כדי לפגוע בתקוף ההוראה החוקית. מקום בו המחוקק רצה לקבוע חובה ציון מפורט של דרכי ההשגה הוא עשה זאת. כך למשל, נקבע בחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965, כי במסגרת צו מנהלי להפסקת עבודה (סעיף 216 לאותו חוק), צו מנהלי להפסקת שימוש (סעיף 219) וצו הריסה מנהלי (סעיף 221), יכולו בתור הצעו פרטיפבדהזהות לבקשותටבולחצו ופרטיפבדבראופההתקשרותעמנותהצזו.

18. במקרה זה, ב"כ הנאשם לא הצבע על הוראה בדיון המחייב פירוט מלא. אכן, גם ללא חובה שבדין, חובת הצדק מחייבותשמישההוראה מופנית נגדו יודע על יכולת ההשגה. ואולם, לעניין זה, די במפורש בהוראה החוקית כי ניתן להשיג בפניי מי שהוציא את ההוראה החוקית או נציג מטעמו, והציוון כי ניתן לפנות לתחנת המשטרה הסמוכה למקום מגוריו של מי שההוראה החוקית מכוonta אליו, כדי לקבל הבחרות בכל הנוגע להוראה החוקית. לא לモתר לציין, כי הנאשם לא פעל להשיג על הצעו, ולמעשה אף לא ציין כי ניסה לעשות זאת, והדבר לא עלה בידו.

19. באשר לחובת השימוש אצין, כי זכות הטיעון היא זכות יחסית שהיקפה ודרך הגשמהה נגזרים מסיבותו של כל מקרה ומקרה (בג"ץ 3495/06 **הרבי יונה מצגר נ' היועץ המשפטי לממשלה** (פורסם בנובו, 30.07.07); יצחק זמיר, **הסמכות המנהלית** (1996), עמ' 796). لكن, לא פעם, נדחתה זכות הטיעון מלפני קבלת ההחלטה למועד מאוחר ממועד קבלת ההחלטה. כך, למשל, במקרה של צרכים צבאים דחופים (בג"ץ 4112/90 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' אלוף פיקוד הדרום**, פ"ד מד(4) 626 (1990)). לשם כך יש לחתם את הדעת, בין היתר, למהות הסמכות, עצמת הפגיעה באזרח כתוצאה מההחלטה, ומידת סופיות ההחלטה. במקרה זה, מדובר בפגיעה מצומצמת שעוניינה אף באיסור יצירת קשר לתקופה מוגבלת (להבדיל למשל, בהוראות הפוגעות בחופש התנווה, בחופש העיסוק וכיוצא ב'), כמו גם פגיעות המשפיקות גם על משפחתו של מי שמעשי הגבולו); הנאשם יכול היה להשיג עליה על אתר, ואם היה משכנע את מקבל ההחלטה בצדクトו, היא הייתה מבטלת על אתר. מה גם, אף אם היו סבור כי זכות השימוש נפגעה, הרי שבנסיבות העניין, מחדל זה לא היה מביא לביטול ההוראה, בשים לב לתיאורית הבטולות היחסית (השו: בג"ץ 2911/94 **באקי נ' מנכ"ל משרד הפנים**, פ"ד מה(5) 291 (1994); בג"ץ 8400/07 **זועצת הכפר נחאלין נ' מפקד כוחות צה"ל בגדרה המערבית** (פורסם בנובו, 08.12.08)), בפרט בשים לב לכך, שה הנאשם כלל לא فعل כדי להשיג על ההוראה החוקית.

מכאן, לטענת הנאשם כי אין בנסיבות שפורטו בכתב האישום כדי להוות הפרה של הוראה החוקית.

20. כאמור, הוראה החוקית אוסרת על הנאשם להיות בקשר ישיר או עקיף עם אנשים מסוימים בגיןם מעין צ'. בכתב האישום יוחסה לנאשם הפרה של הוראה החוקית בכך שהוא "שהה יחד עם מר מעין צ' במסעdet 'באפלוי'". אני סבור, כי הנסיבות שני בני אדם באותה מקום אחד בזמן אחד, אינה מחייבת מהם ליצור קשר זה עם זה. לא ישיר ולא עקיף. לכן, ברי, כי לשון כתב האישום כפי שהוא, המיחסת לנאשם שהוא באותו מסעדה (להבדיל למשל, מנסיבות של בחדר אחד בבית פרטי) בה שהוא מעין צ', ובאותו זמן, ללא ציון שהם ישבו סביב שולחן אחד, אינה מהוות הפרה של הוראה החוקית שאסורה על הנאשם "להיות בקשר ישיר או עקיף" עם מעין צ'. הוראה חוקית צריכה להיות ברורה ומפורשת, וכל שיש בה ערפל, אושמשמעוותה האינהירה דיחצורך, אינטפטייםכלפיהפרתה, הלירשלהרשעהבעירה שלאייקומהוראה חוקית (השו: ע"פ 517/06 **מנור נ' Inc. KPMG** (פורסם בנובו, 24.07.07); ע"פ 10-12-25672 גלבוע נ' מ.ז.מ. לתכנוןבנייהשותורקות (פורסם בנובו, 27.04.11); ר"ע 1/84 **דוויק נ' ראש העיר ירושלים**, פ"ד לח(1) 494 (1984)). על כן, ככל שהכוונה הייתה לאסור נוכחות של הנאשם באותו מקום באותו זמן, או לאסור התקראות אליו, הוראה החוקית הייתה צריכה לציין זאת במפורש. אציין רק כי במקרה זה, אין בסמכות המסורה למפקד הצבאי בתקש"ח כדי לאסור איסור שכזה. כך או כך, שהות בתוך מסעדה אחת כשלעצמה, ללא כל תיאור של המרחק בין האנשים ולא תיאור של קשר כלשהו ביניהם, אינה מלמדת על יצירת קשר ואני מהוות יצירת קשר. לכן, העובדות המתוארות כתבה האישום, על פי לשונו, איננה מוגדרת בערירה. טענה זו הועלתה על ידי ב"כ הנאשם עוד בתחילת ההליך, בישיבת בית המשפט מיום 18.06.7. כאמור, הצד עמו בעניין זה. די בכך כדי לזכות את הנאשם מהערירה שיוחסה לו בכתב האישום, בהתאם להוראת סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

21. אכן, לצד זאת, ישיבה סביב שולחן אחד במסעדה, וודאי שולחן קטן, יש בה כדי להוות הפרה של הוראה החוקית האוסרת על יצירת קשר. חברה מצומצמת של בני אדם המתישבת סביב שולחן אחד, בפרט כאשר אין מחלוקת כי הם חברים המכירים זה את זה, אינה עשו זאת כדי לשחוק, כי אם מתוך רצון ליצור קשר זה עם זה. גם במקרה זה, יש להסיק כי האנשים שישבו סביב השולחן מחוץ במסעדה, יוצרים קשר זה עם זה, גם אם לא ניתן להצביע על דבר ישיר או עקיף של מי מהנוכחים עם משנהו. ישיבה שכזו, מהוות כשלעצמה "יצירת קשר". שאלת אחרת היא האם הנאשם היה בין היושבים סביב השולחן.

22. כאמור, כתב האישוםינו מתאר ישיבה סביב שולחן אחד כי אם שהות באותו מסעדה, ועובדת שכזו, כאמור, אינה מהוות יצירת קשר. ברם, להשלמת התמונה בלבד (שכן אין סבור כי ניתן להרשיע את הנאשם, גם אם יתרברר כי הוא ישב עם מעין צ' סביב אותו שולחן, בשם לב לנוסח כתב האישום, ובשל כך שבנסיבות העניין לא נכון לעשות שימוש בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), אדון גם בשאלת האם הוכח שהנאשם אכן ישב סביב שולחן אחד עם החבורה, בתוכה מעין צ', או שמא יש אמרת בגרסתו, לפיה הוא טרם ישב סביב השולחן, ומיד כשיצא מהמסעדה, הוא נקרא על ידי השוטרים אל השולחן והתבקש לשפט לידו. במידה וגורסת הנאשם נכונה, הרי שהוא לא הפר את הוראה החוקית. גם אם נניח כי אלמלא נכח השוטרים במקום הוא היה מתישב ליד השולחן, או ממשיר לעמוד לצד, תוך יצירת קשר עם הנוכחים באותה כללים מעין צ', הרי שמשמעות שהוא לא הספיק לעשות זאת, לא ניתן להרשיעו בהפרת ההוראה, על יסוד הנחה מה היה עשה אליו לא היו השוטרים מגיעים למקום בשלב בו הם הגיעו אליו.

23. למעשה, גרסתו של הנאשם כי לא ישב סביב השולחן כי אם יצא מהמסעדהomid נקרא להתקרבת השולחן על ידי השוטרים נتمכת באופן ממשוני מהסרטון שצולם על ידי השוטר נחמן (ת/2), בו רואים כי בשעה שהשוטר נחמן מתקרב לשולחן סיביו יושבת החבורה, הנאשם נראה עומד. למעשה, בתחילת הסרטון (שניהם 00:00), כשהשוטר נחמן מתייחל להתקרבת אל השולחן ממקום התצפית שלו שמעבר לרוחבו, הנאשם נצפה עם גבו לצלמה, כשבינו לtower המסעדה, והוא אינו צמוד לשולחן. רק בשנייה 08:00 כשהשוטר נחמן מגיע לשולחן, הנאשם מתקרב לשולחן ועומד על ידו. במקום עמידתו אין כסא, ומכאן כי הוא לא חזר למקום בו הוא ישב קודם לכן. סרטון זה הוא המשמעותי, שכן אין מחלוקת כי בשלב מאוחר יותר הסרטון, כמו גם הסרטון שצולם השוטר תורגמן (ת/5), בו נצפה הנאשם יושב סביב השולחן, הדבר נעשה לאחר שהשוטרים אמרו לו לשבת ליד השולחן, עד לעיניהם לתחנת המשטרה.

24. כנגד ראייה זו, המאשימה מבקשת לטעון, כי מדובר בשלב מאוחר של האירוע, כשבשלב מוקדם יותר, לפני הגיעו השוטרים לשולחן, הנאשם ישב וסעד יחד עם החבורה. המאשימה מבקשת לתמוך גרסה זו בעדותו של השוטר נחמן שהuid כי הבחן מנוקודת התצפית שלו, בגיןם ישב יחד עם שאר החבורה, ביניהם מעין צץ, סביב השולחן כשהם משוחחים ביניהם.

25. דא עקא, שקשה לקבל גרסה זו, וודאי לא להעדייה על פני גרסת הנאשם, וודאי לא ברמה הנדרשת במשפט פלילי. לפי עדותו של השוטר נחמן עצמו, הוא לא נזמן למקום באקרים, הוא הגיע למקום על יסוד מידע שנתקבל, לתכליות אחת בלבד - לתעד את הפרת ההוראה החוקית על ידי הנאשם או שמא גם על ידי אחרים. לפי עדותו שלו, הוא התקיים במעמד תצפית ממנה יכול היה להבחן במתරחש ליד המסעדה. והנה, על אף שכל נוכחותו של השוטר נחמן במקום נועדה לטייעוד העבריה, הוא לא תיעוד ולן רגע אחד מאותה ישיבה משותפת של הנאשם סביב השולחן עם החבורה. רק כשהתקרבת למקום تعد את הנוכחים, שמא מחשש שיברכו, אז רואים את הנאשם כשהוא עומד ליד השולחן. לא ניתן כל הסבר מניה את הדעת, מדוע השוטר נחמן לא צילם את ביצוע העבריה ממוקום התצפית שלו, אם הגיע למקום לטייעוד העבריה. השוטר נחמן נדרש לכך בעדותו, ולא הייתה בכך כל תשובה לכך.

26. ב"כ המאשימה בסיכון, ביקש לחתם הסבר לכך, בהעדר יכולת צילום מהמרחיק בו תצפת השוטר נחמן. ואולם, זו בלבד שהשוטר עצמו לא תירץ את אי התיעוד בכך, אלא שקשה לקבל את הטענה כי לא ניתן לתעד באמצעות מכשיר טלפון נייד, מלאו המוצאים בשוק כים, מצד אחד של רחוב יפו או המתරחש לצד השני. ידוע לכל מחזק מכשיר טלפון, כי ניתן לעשות זאת. במקרה זה לפי הטענה, השוטר נחמן אפילו לא ניסה זאת. כאמור, קשה לקבל זאת, נכון העובדה שהוא שם אך לתכליות זו. מה גם, שצפיה הסרטון (ת/2) מלמדת כי ניתן היה לצילם את המתරחש ליד המסעדה ממוקום התצפית של השוטר נחמן מעבר לרוחבו.

27. בנסיבות אלו, הדעת נתנת כי לא ניתן היה לתעד את הנאשם יושב סביב השולחן, כי הוא לא ישב לצד, ורק כאשר ניתן היה לתעד אותו ליד השולחן, ברגע שהתקרבת אליו, לגורסתו - כשיצא מהמסעדה - הוא תועד על ידי השוטר נחמן. גם אם לא ניתן לקבוע כך בבירור, הרי שהדבר בוודאי מעורר ספק של ממש, בגרסת השוטר נחמן.

28. השוטר תורגמן אمنם סיפר בחקירתו הגדית, כי כאשר התקרבת למסעדה, הוא הבחן בכל החבורה יושבת מסביב לשולחן. ברם, נכון עדותו כי התקרבת לשולחן רק לאחר שהבלשים התקרבו לשולחן, אז אחת משתיים, או שהוא

אכן הבחן בנאשם יושב סביב השולחן, אך היה זה בשלב בו כבר השוטרים הראשונים שהגיעו לשולחן הורו לו להתקרב לשולחן ולשבת לידו, או שמדובר בעדות שאינה תואמת את העובdot, שכן כאמור, הסרטון מלמד כי כאשר התקרבת השוטר נחמן לשולחן, הנאשם לא ישב לידו, כי אם עמד. עדותו של השוטר תורג'מן אינה יכולה ללמד כי הנאשם ישב ליד השולחן עובר לעמידתו לידו, שכן בשלב זה הוא לא ראה את השולחן, שכן לדבריו שלו, הוא החל הגיע לשולחן רק כאשר השוטרים התקרבו לשולחן.

29. לא ניתן אפוא, לדחות את גרסת הנאשם, שעליה בקנה אחד עם הסרטון שצילם השוטר נחמן. לפי גרסתו הוא עומד ליד השולחן ולא ישב לידו, וגם זאת לרגע אחד עת יצא מהמסעדה. מצב דברים זה, כשיין ראייה לחילופי דברים בין הנאשם למעין צץ, אינו מהווה הפרה של ההוראה החוקית.

30. עינתי בחקירתו של הנאשם במשטרה (ת/3) ואני סבור כי גרסתו בבית המשפט היא גרסה כבושה. אכן, הוא לא תאר באופן מפורש את מהלכו ליד המסעדה, הרגע עם חבריו, הכניסה למסעדה והיציאה ממנה. ואולם, עיקרי גרסתו כי לא שוחח עם מעין צץ ולא ישב עמו באותו שולחן, נאמרו על ידו.

31. יש לציין, כי הנאשם נחקר תחילה בהרחבה, בשל טיעות של החוקר, על יציראת קשר עם נחמן לרנר, ככלא היה לו כל איסור לעשות זאת. לאחר שהסביר לשוטר פעמי אחת כי לא יצר קשר עם אדם שנאסר עליו ליצור קשר, הוא הפסיק לשטוף פעולה עם החוקר שהמשיך לשאול אודות יציראת הקשר עם נחמן לרנר. אכן, גם לאחר שבמהלך החקירה הוא הוזהר בשל חשד כי יצר קשר עם מעין צץ, הוא המשיך שלא לשטוף פעולה. ברם, בסופה של יום הוא מסר גרסה כי אכן עומד ליד מעין צץ ולא יצר עמו קשר.

32. oczywiście גם, כי שמיית החקירה (ת/4) מלמדת כי יש ממש בטענה כי השוטר ביקש לרשום את הדברים מפי הנאשם באופן שהוא (החוקר) ביקש לרשום ולא באופן שהם נאמרו מפי הנאשם. כשהשאל הנאשם על ידי החוקר אם יש לו מה להוסיף, הוא ביקש מהחוקר לרשום את מה שהוא אומר ולא את מה שהחוקר מבקש לרשום מפיו. כששב הנאשם וביקש מהחוקר לרשום את הדברים כפי שהוא אמר אותם, התרעם עליו החוקר במילימ: "אני לא רושם כל מה שאתה אומר", "אל תנגיד לי מה לעשות", "אני לא קלדני" (דקה 00:57:44 ואילך). המילים "בניגוד לצו האלו" שבשורה 38 מגדימים זאת היטב. הנאשם לא אמר זאת לחוקר, והחוקר התעתק על רישום מילים אלו חרף בקשות חוזרות ונשנות של הנאשם שטען כי לא אמר אותן. לאחר שמיית החקירה, אני סבור כי יש לציין לשבח את השוטר על כך שבסופו של יום נאות למחוק מילים אלו שכלל לא נאמרו על ידי הנאשם, וטוב היה עשו אם כלל לא היה שם מיליםמשמעותיות בפיו של הנאשם, ונאות לרשום מפי הנאשם את דבריו שלו כפי שהוא אמר אותן.

33. למותר לציין, כי הניסיון של ב"כ המאשימה ללמידה מהכוכשות שעמדו על השולחן, כפי שהם נצפים בסרטונים, כמו גם מגש ריק או קערה ריקה שנצפו על השולחן, כי הנאשם ישב במסעדה עם החברה, איןנו יכול לבסס הרשעה. מדובר בלא יותר מאשר רוחקות, שכן חלק מהכוכשות הם של עסק אחר ואפשר שמי מההנוכחים הגיעו איתם למסעדה; לא ניתן לדעת של מי הכוכשות, ואפשר שהם היו של חלק מהחברה שהגיעו למקום קודם לכן והם אלו שישבו שם, אבלו ושתו. הנאשם החל לגגל את הסיגריה אותה עישן לאחר מכן, רק כאשר השוטר הגיע לשולחן והנאים התקרבת אליו. אין בכך כל ראייה כי הוא ישב ליד השולחן קודם לכן.

34. בשולי הדברים אצין רק, כי לו הייתה משתכנע בrama הנדרשת בפלילים כי הנאשם אכן ישב עם החבורה סביב השולחן, הרי שכאמור, אני סבור כי היה בכך הפרת ההוראה החוקית, ואני סבור כי ניתן היה לומר שמדובר ב"זוטי דברים", כאמור, מעשה כזה שנסיבותו, והאינטרס הציבורי הם קלי ערך שאין ראוי להכתים בגיןמאתה מבצעה הרשעה בפלילים.

סופה של יומ אפוא, עובדות כתוב האישום אין מגנות עבירה, וגם העודד לה טוענת המאשימה - ישיבה של הנאשם סביב שולחן אחד עם מעין צץ, לא הוכחה.

על כן, כאמור בפתחה, אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, כ"ג تموز תש"פ, 15 يول 2020, במעמד המתיצבים.